

Wim Belaen

HET
LONDENS
KWARTET

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

© Wim Belaen / Uitgeverij Houtekiet 2019
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Sander Patelski
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 772 8
e-ISBN 978 90 8924 773 5
D 2019 4765 55
NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

PROLOOG

Het was al donker toen hij het familiedomein naderde. Normaal vloog hij op vrijdagavond nooit naar zijn ouderlijke nest, maar vandaag had hij een uitzondering gemaakt. Geen lange nacht in de clubs van Notting Hill. Hij snakke naar rust. Die vond hij doorgaans in het landhuis en het grote omliggende park van zijn ouders. De week was te hectisch geweest. Te veel drukte, te veel mensen, te veel gedoe. Hij moest dringend afkicken.

Hij verbeet zijn ongeduld toen hij de code van de poort intikte. Het gietijzeren gevaarte dat samen met de eeuwenoude, metershoge omwalling het domein tegen indringers beschermde, opende zich veel te traag naar zijn zin. Hij glimlachte toen hij eindelijk naar binnen kon rijden. Het grind van de lange oprit knisperde onder de wielen van zijn Mini. Het geluid van thuiskomen.

Hij was doodmoe en verlangde naar zijn bed. Zijn ouders waren op vrijdag zelden voor middernacht thuis. Dat kwam hem goed uit. Geen gedoe meer vanavond. Niemand meer zien of spreken. Enkel nog wat lezen en in slaap vallen, dat was het plan.

Hij fronste de wenkbrauwen toen hij het huis naderde. Vader was blijkbaar uitzonderlijk toch al thuis en hij had bezoek. Er stonden vier wagens naast het huis, een fortuin aan Britse klassiekers. Vaders Bentley stond broederlijk naast een Rolls Royce Phantom. Een Range Rover Vogue en Aston Martin Vanquish maakten het plaatje compleet. Hij reed meteen door naar de garages. Hij wist wie hij binnen zou aantreffen. Familievrienden. Hij overwoog even om stiekem naar zijn

kamer te sluipen, maar besloot uiteindelijk toch om zijn vader te laten weten dat hij thuis was.

Zoals hij verwachtte, zat het gezelschap in de bibliotheek. Er was blijkbaar een stevige discussie aan de gang. Net toen hij op de deur wou kloppen en binnengaan, bevroor hij. Hij kon niet geloven wat hij net had gehoord. Had zijn vader dat echt gezegd? Het was maar een flard, zonder context. Grote kans dat hij het volledig verkeerd begrepen had. Hij hoopte het uit de grond van zijn hart. Hij was zo overdonderd dat het vervolg van de conversatie hem compleet ontging. Hij bleef verstart staan, kon even niet meer bewegen. Nee, het kon echt niet, maakte hij zichzelf wijs. Hij prentte zich de enig mogelijke, definitieve conclusie in het hoofd: hij had het verkeerd begrepen. Ja, ongetwijfeld was het zo. Toch?

Hij keerde stilletjes op zijn stappen terug en liep een vijftal meter naar achteren. Hij sloot zijn ogen, haalde diep adem en liet de lucht zacht en traag ontsnappen, een paar keer na elkaar. Natuurlijk heb ik het verkeerd gehoord, probeerde hij zichzelf te overtuigen

Zijn vermoeide geest had een verkeerde vertaling gemaakt.

Hij zette een glimlach op en stapte met zijn hielen zo luid mogelijk klakkend terug naar de bibliotheek. Beter laten horen dat er iemand aankomt, dacht hij. Hij klopte stevig aan en ging kordaat binnen. Zijn vader keek hem blij verrast aan. Dat was geruststellend. Niets aan zijn lichaamstaal wees erop dat het gezelschap hier net iets verschrikkelijks had besproken. Vader stond op en gaf hem een dikke knuffel. Hij maakte zich van de omhelzing los en bukte zich naar de dame vlakbij in de zetel. Lang geleden dat ze elkaar nog hadden gezien. Hij gaf haar een hartelijke kus op de wang. Daardoor zag hij niet hoe de andere twee mannen in de kamer elkaar met niet mis te verstane blikken aankeken.

DEEL I

SUNIL JAIRU

I

Parijs, vrijdag 8 september 2017

Parijs maakte zich klaar voor een heerlijke avond. Het was een zonovergoten dag geweest en ook in de vooravond bleven de weergoden op post om de stervelingen te belonen met stralend terrasjesweer.

Ze hadden de hele dag geslenterd, kriskras door het centrum, maar nu waren Natalie Silva en Max Brunelli op weg naar hun aperitiefplekje.

Natalie had enorm genoten van haar eerste kennismaking met de Franse hoofdstad. Onwaarschijnlijk dat ze hier nog nooit was geweest. Ze had nochtans al redelijk wat van de wereld gezien, als kind van een Braziliaanse vader en een Engelse moeder. Natalie was opgegroeid in Rome, woonde tot voor kort in Venetië en voelde zich ook thuis in Londen. Ze had bovendien al veel andere wereldsteden bezocht, maar Parijs was nog te ontdekken terrein. De eerste verkenning was een grote meevaller. Net als in Londen genoot ze van de diversiteit aan mensen en rassen. Hier was ze een van de velen met een gemengde etnische afkomst. In Venetië voelde Natalie zich veel meer een vreemde eend in de bijt. Daar werd ze vaak nagestaard, vooral buiten de toeristische plekken. Toegegeven, ze trok overal wel wat aandacht. Ze kreeg geregeld te horen hoe uitzonderlijk mooi ze wel was, al vond ze zelf van niet. Begerige blikken waren haar niet vreemd, maar in Noord-Italië kreeg ze vaak het gevoel dat de blikken aan haar bleven kleven omwille van haar huidskleur. Of dat gevoel terecht was, wist ze niet zeker, maar ze voelde er zich oncomfortabel

door. Niets daarvan in Parijs. Het had haar toegelaten om volop te genieten van wat deze formidabele metropool te bieden had.

Haar geliefde Max hoefde helemaal niet te twijfelen waarom hij doorgaans veel bekijks had. Ook hij was van gemengde afkomst: Italiaanse vader, Nederlandse moeder. Maar het Hollandse uiterlijk was ver te zoeken bij Natalies grote, atletische lief. Max zag eruit als een volbloed Italiaan, en niet zomaar een! De net dertig geworden journalist kon perfect doorgaan voor een fotomodel. Hij liep er bovendien piekfijn gekleed bij, alsof hij zo uit een modeblad was gestapt. Natalie was smoorverliefd op hem, maar dat had minder met zijn uiterlijk te maken dan met zijn innemende karakter, zijn zorgzaamheid, zijn intelligentie en gedrevenheid, zijn charme en humor. Ze waren nu bijna vijf maanden samen en nooit was Natalie gelukkiger geweest. De relatie met Max voelde als een paradijs met maar één kleine duistere zone: Max' voortdurende bezorgdheid om haar te verliezen. Met wat haar op professioneel gebied te wachten stond, zouden vertrouwen en rust essentieel zijn voor hun toekomst samen. Hij zou zijn jaloerse kant moeten leren beheersen. Telkens ze Max vertelde over mannen – en zelfs vrouwen – met wie ze in contact was gekomen, merkte Natalie dat hij wat ongemakkelijk werd, dat hij moeite moest doen om niet al te veel vragen te stellen over wie ze had ontmoet en hoe het contact verlopen was. Het was nu best nog wel schattig, maar ze hoopte dat ze Max niet voor de rest van hun leven telkens weer zou moeten geruststellen. Voor zo'n bekwame, mooie en intelligente man was Max verbazend onzeker op dat vlak. Natalie was dat helemaal niet. Ze was klaar voor de uitdagingen die hun te wachten stonden, als koppel en als individu. Een van die persoonlijke uitdagingen voor Natalie zat nu in een gezellige bistro op hen te wachten.

Ze nam Max' hand nog wat steviger vast toen ze hun doel naderden. 'Ik word nu toch wat zenuwachtig,' fluisterde ze.

'Toch niet om mijn moeder te ontmoeten?' vroeg hij glimlachend. Hij trok haar naar zich toe en gaf haar een tedere kus. 'Maak je geen zorgen, ze zal weg van je zijn, dat kan niet anders.'

'Met moeders weet je nooit, lieverd.' Natalie klonk niet helemaal

gerustgesteld. ‘Zeker als het over hun enige zoontje gaat,’ voegde ze er vlug nog plagend aan toe.

Max gniffelde. ‘Er is maar een manier om erachter te komen,’ knipoogde hij. Hij gaf haar een snelle kus op de wang, legde zijn arm om haar middel en leidde haar mee de Rue Faubourg Saint-Honoré in, op weg naar Bistro François Félix. Daar, vlakbij de Britse ambassade, zat de vermaarde beeldende kunstenares Monique Toornstra op hen te wachten.

Natalie slikte. De moeder van je lief voor de eerste keer ontmoeten was op zich al beangstigend genoeg, maar voor Natalie was het nog erger, want ze wist dat ze al zou moeten beginnen met verzwijgen, verbloemen of misschien zelfs liegen.

2

Londen, vrijdag 8 september 2017

‘Wat is hier godverdomme aan de hand, Billy? Heb jij alweer over je heen laten lopen?’

Jason Routledge wierp een krant voor de neus van William ‘Billy’ Snodgrass. De aankondiging van het exclusieve interview met Lord Percy Ashdown voor de zaterdageditie van *The Daily Telegraph* sloeg Snodgrass met verstomming.

Routledge, de ambitieuze hoofdredacteur politiek van *The Times*, staarde Billy woedend aan. ‘Ik weet dat het woelige tijden zijn en dat we allemaal niet weten waar eerst te kijken, maar leg me toch maar eens uit hoe Jonathan Daley dit in godsnaam weer voor elkaar heeft gekregen! Hij mag dan wel een prima journalist zijn, maar jij bent verondersteld nog stukken beter te zijn. Daarom werk jij voor mij en Daley niet! En nu komt hij met deze nieuwe primeur? Terwijl ik jou speciaal op Lord Ashdown heb gezet? Heb ik een verkeerde beslissing genomen door jou toch nog vertrouwen te geven, ondanks je recente zwakke prestatie in Venetië? Ben je vergeten voor welke krant je

werkt? We zijn *The fucking Times*, geen tweederangs flutgazet! Bij *The Times* werken, vereist dat je voortdurend alert en op je scherpst bent, ben je dat vergeten?’

Routledge vuurde een salvo van verwijtende vragen op hem af. Billy Snodgrass wist zichzelf geen houding te geven. Hij was een lange magere slungel van vijfenveertig, die er tien jaar jonger uitzag. Hij krabde in zijn permanent onverzorgde stoppelbaard, nam zijn bril in handen en wreef in zijn ogen. Hij durfde zijn baas niet aan te kijken en probeerde tijd te winnen. Hij wist niet hoe te reageren. Verdomme toch, dacht hij in paniek, ik heb me in slaap laten wiegen!

Lord Percy Ashdown, de grote baas van alle Britse diplomaten, Her Majesty's Marshall of the Diplomatic Corps, was zijn speciale opdracht. Alles wat met de man te maken had, moest hij weten. Billy zat hem al sinds de verkiezingen van 8 juni op de hielen. En nu dit. Na de verkiezingen was de Lord hier en daar, mondjesmaat en zijdelings, naar voren geschoven als ministermateriaal. Een toonaangevend weekblad had hem zelfs getipt als toekomstige prime minister. Niet in zoveel woorden en zeker niet bij naam, maar duidelijk was het wel.

Hij herinnerde zich de passage letterlijk: *In deze barre tijden is het niet onvoorstelbaar dat de kersverse regering May geen lang leven beschoren zal zijn. Wij zijn benieuwd of onze Prime Minister in staat is om haar ploeg samen te houden en ons land zo ongeschonden mogelijk uit Europa te laten stappen. Als ze daar niet in slaagt, zal misschien het moment aanbreken voor iemand die bewezen heeft het overzicht te kunnen bewaren in tijden van grote crisis, iemand die diplomatie in de vingers heeft en de nodige internationale connecties heeft.*

Niet moeilijk te raden wie dat zou kunnen zijn. Lord Percy Ashdown stond op dat ogenblik op het toppunt van zijn bekendheid en populariteit. Niet alleen had hij een onbekend Mozartconcerto gevonden dat hij in Venetië in première had laten gaan, hij had bovendien heel waardig gereageerd op de reeks tragische gebeurtenissen die dat concert hadden omringd. Sindsdien droegen de Britten hem op handen.